ఇంటర్వ్యూ

వై. యం. శర్మ

నిజం కథకన్న నమ్మ శక్యంకానిది. అవును నిత్యము నిన్ను తప్పులు పట్టి నిందించే అధికారి ఒక సుప్రభాతాన నిన్ను ప్రశంసలతో ముంచెత్తితే నీ కెలా ఉంటుంది? నీకు డిపాజిట్టు పోతుందనుకున్న ఎలెక్షన్లో నీ ప్రత్యర్థి ఓట్లు చీలి బ్రహ్మాండమైన మెజారిటీతో గెలిచావని తెలిస్తే నువ్వేమనుకుంటావు? నిలవ ఉండి పుచ్చిపోతున్న నీ సరుకు పదిరెట్ల ధరతో ఓ పరదేశి కొనవస్తే నీకేమనిపిస్తుంది? 'నక్కని తొక్కాను ఇవ్వాళ!' అని అనుకుంటావు కదూ?

నాన్న కన్నుమూస్తూ నన్ను పొదివిపట్టుకుని అమ్మతో "జ్ఞానీ, గాయత్రీదేవి మన ఇంటపుట్టింది, కొడుకైనా కూతురైనా మనకు మన వంశానికి ప్రతిష్ఠ తెచ్చేది, నీకు నీ వృద్ధాప్యంలో సుఖ శాంతులు సమకూర్చేది అదే! కంటికి రెప్పలా కనిపెట్టి చూసుకో, నీ బిడ్డ యోగ్యతే నీకు నే నిచ్చే ఆస్తి!" అంటూ అప్పగించారు. నాన్నకు నామీద ఉన్న విశ్వాసానికి నన్ను నేనే మరిచిపోయాను!

నాన్న నన్ను గురించి ఇచ్చిన భరోసాతో అమ్మ అవధులుమించి కష్టపడి నన్ను చదివించింది. చిన్నతనం నించీ చదువంటే ఇష్టమేమో, అన్నిక్లాసులలోను ఫస్టుమార్కులతో పాసయ్యాను మగపిల్లల కన్నెర్రగా.

ఆస్తి అమ్మటం, ఇల్లు తాకట్టు పెట్టటం — అంతా సినిమా కథలో లాగే జరిగిపోయింది. ఒక అయ్యచేతిలో పెట్టి తన బరువు వదిలించుకుందామనిమాత్రం అమ్మ తాపత్రయపడకపోవటం నా అదృష్టం!

టెక్నికల్ కోర్సులకు వెళ్ళే తెలివితేటలు ఉండీ పలుకుబడీ ఆర్థికస్తోమతూ లేనికారణాన అకాడమిక్ కోర్సుకేవెళ్ళి పై కాలేజీ ఎం. ఏ. ఫస్టుక్లాసు ఫస్టున పాసైయాను. లెక్చరర్లు, ప్రిన్సిపాలు, ఆప్యాయంగా ఆశీర్వదించి ఘనంగా యోగ్యతాపత్రాలిచ్చి పంపించారు. సర్టిఫికెట్లు చూచి అమ్మ తృప్తిగా నిట్టూర్చి ధర్మం నెరవేర్చానన్న సంతోషం నా కళ్ళలో మెదిలింది. మాది రాజమండ్రి కావటాన బి.ఎడ్., ఎం.ఎడ్., డిగ్రీలుకూడా క్రమంగా పుచ్చుకున్నాను, ఏదన్నా ఉద్యోగానికి ఓ వృత్తివిద్య ఆధరువుగా ఉంటుందని.

పత్రికల ప్రకటనలు చూడటం, ఒకటి రెండు రూపాయలు పోస్టల్ఆర్డరు జతచేసి దరఖాస్తులు పంపించటం దినచర్య అయిపోయింది. ఆడపాతడపా యూనియన్ పబ్లిక్ సర్వీసు కమిషనుకు ఏడున్నరకట్టి దరఖాస్తులు పంపటంతో, దానాదీనా నెలకో ముప్పై రూపాయలదాకా అదనపు ఖర్చు భరించవలసి వస్తుండేది. అందునా, నిష్పక్షపాతంగా దరఖాస్తుచేసిన వాళ్ళ నందర్నీ ఒక వందమందిని సొంత ఖర్చులమీద ఒక ఉద్యోగానికి ఇంటర్వ్యూకు పిలవటం, గంటలతరబడి కూచోబెట్టడం, ప్రాంతీయాభిమానాలు, కులాభిమానాలు, ఆడవాళ్ళ సంస్థలలో ఆడపోటీలు, మగవాళ్ళ సంస్థలలో మగపోటీలు అక్కడ ఇక్కడ పలుకుబడికలవాళ్ళ రికమెండేషన్లు మొదలయిన వాటికి తట్టుకోలేక ఉక్కిరిబిక్కిరి అయ్యేదాన్ని. ప్రతి ఇంటర్వ్యూకూ పాతికా, యాభై రూపాయలు చిలుంవదులుతూండేది. పెద్ద ఉద్యోగానికి యోగ్యతలు చాలవనీ, చిన్న ఉద్యోగాలకు యోగ్యతలు ఎక్కువనీ, మధ్యరకం ఉద్యోగాలకు ఈ ఉద్యోగంలో నీకు ప్రత్యేకమైన ఆసక్తి ఏమిటనీ — అలాగ అడ్డమైన ప్రశ్నలు వేసి విసిగించి పంపేవాళ్ళు! న్యాయంగా అందరికీ ఒకే పరీక్ష పత్రం ఇచ్చి సమాధానాలు రాయించుకుంటే ఎలా ఉండునో! ఒకరితో చేసే సంప్రతింపులు ఒకరికి తెలియనివ్వకుండా ఈ రహస్యపు తతంగం దేనికోమరి, తమకైనవాళ్ళకిచ్చుకోటానికి కాక? లోగడ ఎక్కడెక్కడ దరఖాస్తు పెట్టావనీ, ఆ ఉద్యోగా లెందుకు రాలేదనీ, వస్తే ఎందుకు చేరలేదనీ నిలదీసి అడిగితే ఏమని సమాధానంచెప్పాలో తెలియక గుడ్లు తేలవేసే దాన్ని.

ఓసారి ఏమయిందా, "నేషనల్ కౌన్సిల్ ఆవ్ ఎడ్యుకేషనల్ రిసెర్చి అండ్ ట్రైనింగ్" సర్వీసుకు ఆంధ్రప్రాంతానికి దరఖాస్తు పెట్టాను. రానూపోనూ సెకండ్క్లాస్ ఖర్చు లిస్తున్నారు కనక ఉద్యోగానికి తగిన అర్హతలు చూసే పిలుస్తున్నారన్న ధైర్యంతో బయలుదేరాను ఢిల్లీ ఇంటర్వ్యూకు. అంతదూరం ఇల్లు కదలి వెళ్ళటం అదే మొదటిసారి. అందునా ఆడకూతుర్ని, ఒంటరిగా ఎందుకు సాహసించానంటే తెలుగుదేశాన ఉద్యోగం కనక తెలుగుతెలిసి ఉద్యోగార్హతలున్న వాళ్ళ పోటీ ఆట్టే ఉండదులెమ్మని! నా పిచ్చిగాని, తాడిఎక్కేవాడి తలతన్నేవాడు ఉంటూనే ఉంటాడు. లోకం గొడ్డుపోయిందా, మన తాపత్రయం కొద్దీ మనమే గొప్పవాళ్ళమని మురుసుకుంటుంటాం గాని?

అమ్మ విజయవాడదాకా వెంటవచ్చి నన్ను జి.టి.లో ఎక్కిస్తూ, కూతుర్ని అత్తవారింటికి పంపించేప్పటిలాగ మరీ మరీ చెప్పి, ఒంటరిగా పంపిస్తున్నం/దుకు కళ్ళనీళ్ళు పెట్టుకుంది "ఛా, అదేమిటే అమ్మా, శుభమా అని ఉద్యోగ ప్రయాణానికి వెళుతున్నప్పుడు కంటతడి పెట్టవచ్చా?" అని నేనంటే "అవునే తల్లీ, నీ కడుపున ఓ కాయ కాసినప్పుడు తెలుస్తుందిలే నా ఆవేదననీకు" అన్నది తెచ్చిపెట్టుకున్నచిరునవ్వుతో. 'పుట్టనికూతురు బుచ్చమ్మ, రాని అల్లుడు రామభద్రయ్య అని' నాకు నవ్వు వచ్చింది అంత భావోద్వేగంలోనూ. "సుఖానవెళ్ళి లాభాన తిరిగిరామ్మా" అని ఆశీర్వదించి నన్ను వదలలేక గుంజాటన పడుతున్న అమ్మను నిర్దాక్షిణ్యంగా వదిలి గమ్యమని అరుచుకుంటూ పరిగెత్తింది పొగలుకక్కుతూ జి. టి. మనకోసం విజయవాడ లోనే ఆగిపోతే ఎలా మరి?

రెండే రెండు స్లీపింగ్ బెర్తులున్న చిన్న గదిలో రిజర్వేషన్ దొరికింది. జనసమ్మర్దంలేకుండా ఇదీ మంచికే అని సరిపెట్టుకుని పెట్టేబేడా తలకింద సర్దుకుని పైబెర్తులో బెడ్ పరుచుకున్నాను. డిసెంబరు నెలేమో, చలిదంచేస్తున్నది. ప్రయాణీకుల మనోవృత్తులతో తనకేం నిమిత్తంలేనట్టు చీకటి చీల్చుకుంటూ దూసుకుపోతున్నది జి.టి. వెనక్కి పరిగెడుతున్న ఎర్రలైట్లు స్టేషన్ల ఉనికిని తెలియజేస్తున్నాయి అక్కడక్కడ. ఈ మారన్నా వెళ్ళినపని అవుతుందో లేదో అన్న ఆందోళనతో ఏగన్నుగా పడుకున్నాను.

కాజీపేట వచ్చిందనుకుంటాను. ఎక్కేజనం, దిగే జనంతో ప్లాటుఫారం కోలాహలంగా వెలిగిపోతున్నది. మాంచి ఉలెన్ డ్రెస్సులో ఉన్నాడు, ఒకాయన పెట్టెలో ప్రవేశించి నాఎదిరిబెర్తుమీద బిచాణా పరిచివేస్తున్నాడు. ఇవతల ఆడకూతుర్ని ఉన్నానన్న గమనికేలేకుండా. మెల్లిగా దగ్గాను నా ఉనికి తెలియజెయ్యటానికి. చటుక్కున వెనుదిరిగి నన్నుచూచి "ఓ!, మీరొకరున్నారన్నమాట తోడుగా, వెరీగుడ్" చిరునవ్వు నవ్వాడు కలుపుగోలుతనంగా.

ముక్కూ మొహం ఎరగని అతనితో ఆడకూతుర్ని అంత చనువుగా మాట్లాడటం మన సభ్యతకు విరుద్ధమనుకుని, పలకరించిన వారికి బదులు పలక్కపోవటం మరీ ఇదిగా ఉంటుందని "మీ భార్యను పంపించ వచ్చారనుకుంటాను, తోడుగా ఉంటాం" అన్నాను నా గడుసుతనానికి నేనే మురిసిపోతూ. అతను విరగబడినవ్వి "అబ్బే లేదండీ, ఇంకా నాకు పెళ్ళేకాందే? . . . ఉద్యోగం పురుషలక్షణం కదా, అది దొరికిన తరవాతనే అన్ని ఏర్పాట్లూనూ" అన్నాడు. అంతలో నా ఒంటరితనం గమనించి "అన్నట్టు మీరు ఒక్కరే ప్రయాణం చేస్తున్నారా ఏం? మీవాళ్ళూ ఎవరూ కనబడరు?" ఎదురు ప్రశ్నవేశాడు.

సంభాషణ పొడిగించటం ఇష్టంలేక అన్నాను, "మీరు ఒక ఆడకూతురు ఒంటరిగా ప్రయాణిస్తున్న కంపార్టుమెంటని తెలిసే ఇక్కడ బెడ్డు పరుచుకుంటున్నారంటే, మాబోటివాళ్ళం ఏమనుకోవాలి? గత్యంతరం లేక ఒంటరిగా ప్రయాణం చెయ్యవలసి వచ్చిన మాకు ప్రైవసీ ఏముంటుంది? ఇన్ని కంపార్టుమెంటులు

> బ్రదికినప్పుడుకాకుండా చనిపోయాక గొప్ప గొడవ చేసేవారు బహు కొద్దిమంది.
> —హోజ్లిట్

మగవాళ్ళకు కేటాయించి ఉండగా మాకే ఆడ కంపార్టుమెంటే దొరికిందా దొరక్క దొరక్క? ఎది గుండే మీదే కంపార్టుమెంటెలా రిజర్వు చేశారో రైల్వే వాళ్ళనడిగి కనుక్కుంటానుండండి" అని కొంచెం కటువుగానే గార్డును కేకవేసి "ఏమిటీ అన్యాయం?" అని అడిగాను.

నా ఉక్రోషానికి గార్డు చిరునవ్వునవ్వి "అమ్మా మీకు దూర ప్రయాణాలు అలవాటు లేనట్టుంది, స్లీపింగ్ కోచీలలో ఆడకంపార్టుమెంట్లంటూ ఇంకా విడిగా ఏర్పాటుకాలేదు. అయినా అన్ని రంగాల్లోన పురుషులతో పోటీచేస్తున్న మీబోటి చదువుకున్న యువతులుకూడా పాతవాళ్ళలాగా 'నన్ను ముట్టుకోకు నామాలకాకీ' అన్నట్టు ఎడంఎడంగా ముడిగట్టుకుని కూర్చుంటుంటే ఇంకా పురోగతి ఎలావస్తుందమ్మా?" అని ఓ చిన్న ఉపన్యాసం ప్రారంభించాడు. నాకు ఒళ్ళు మండిపోయి "మీ హితోపదేశానికి ధన్యవాదా"లని అతని ముఖాన్నే తలుపు దభీమని మూసేశాను. గార్డు వెళ్ళిపోగానే ఎదిరి బెర్తుమీద కాళ్ళు చాచుకొని తిష్ఠవేసిన తోటి ప్రయాణికుడు "నా మీద కోపం తగ్గినట్టేనాండి, అనుకోకుండా మీకు ఇబ్బంది కలిగించినందుకు మన్నించండి" అని క్షమాపణ చెప్పుకున్నాడు. "మీరూ ఢిల్లీ వస్తున్నారా? అక్కడ మీవారి కేదన్నా ఉద్యోగం కాబోలు" ఎదురు ప్రశ్నవేశాడు. చేసేదిలేక ఉక్రోషంగా ఒక్క నిట్టూర్పు విడిచి "నేనే ఉద్యోగం వెలగబెట్ట వస్తున్నాను మీ వెంట" అన్నాను కసిగా.

"చాలా మంచిది మేడమ్! మీరు నా వెంట వెలగబెట్ట వస్తున్న ఉద్యోగమేమిటో తెలుసుకోవచ్చా?"

"నేను మీవెంటేమీ రావటంలేదు, నా అంతట నేనే వస్తున్నాను." తప్పు దిద్దుకున్నాను.

"పోనీ అలాగే, నేను మీ అంత అదృష్టవంతుణ్ణి కానుసుమండీ, ఇంకా ఇంటర్వ్యూకే నేను వెడుతున్నది."

"ఇద్దరి అదృష్టమూ ఒకలాగే ఉందన్నమాట!"

"ఏమిటీ, మీరు ఇంటర్వ్యూకేనా? విష్యూ గుడ్లక్. ఏ డిపార్టుమెంటు? ఎవరితో ఇంటర్వ్యూ ఎప్పుడు? నా కుతూహలాన్ని మన్నించి చెబుతారా? దైవికంగాకలిసిన బాటసారులం, ఒకరిసంగతులు ఒకరికి చెప్పుకుంటే కొంత ఒంటరితనం తగ్గుతుంది, ఏమంటారు?"

"ఏమంటాను? నా నిద్రాభంగం అవనే అయింది, నా సొద వినిపించి మీకూ నిద్రాభంగం చెయ్యటమే మంచిదంటాను."

"వెరీగుడ్, మీతో ప్రయాణంచేస్తున్న నేను చాలా అదృష్టవంతుణ్ణే!"

"తగ్గించండి మీ పొగడ్త! ఇంగ్లీషు మర్యాదకు ముక్కకి ముక్క తెలుగు తర్జుమా నా కెందుకో ఎగతాళిగా తోస్తుంది."

"సరే కానివ్వండి, తెలుగు సంప్రదాయంలోనే

(తరువాయి 34 వ పేజీలో)

(31 వ పేజీ తరువాయి)

మాట్లాడుకుందాం" రాజీకి దిగినట్టనిపించింది.

"మీరే డిపార్టుమెంటుకు సెలెక్టౌతా?" యథాలాపంగా అడిగినట్టడిగాను కుతూహలం వీలైనంత దాచుకుంటూ.

"తమరు పరాకు చిత్తగిస్తున్నట్టున్నారు, ఇంకా నేను సెలెక్టవలేదు, ఇంటర్వ్యూకే ఇప్పుడు నేను వెళుతున్నది!"

"ఔ నదే!"

"మీపద్ధతి బాగాలేదు, మొదటి అడిగినవాళ్లకు ముందు చెప్పడం న్యాయం."

"లేడీస్ ప్లీజ్!"

"సరే, నేను ఐ.సి.యు.ఆర్. వాళ్ల సెకండరీ ఎడ్యుకేషన్‌లో ఎక్స్‌టెన్షన్ ప్రోగ్రామ్సులో తెలుగు ప్రాంతానికి వైజాగులో కొత్తగా ఏర్పాటుచెయ్యబోయే ఆఫీసు డైరెక్టరు పనికి ఇంటర్వ్యూయీగా వెళ్తున్నాను."

"మీరా?" గుడ్లు మిటకరించాను, 'ఇంతగా ఆశ పెట్టుకున్న ఈ ఒక్క ఛాన్సూ ఇతగాడు కొట్టేస్తాడు గాబోలు' నన్న ఈర్ష్యకొద్దీ.

"అంటే? . . ఓ, ఒకేపనిమీద ఒకేచోటన ఇద్దరం తలవని తలంపుగా కలిసి ప్రయాణించటం, చిత్రంగా లేదూ? . . యస్, గాడ్ ఎక్జిస్ట్స్: సందేహంలేదు!"

"మీ లాజిక్కుకు నాకు నవ్వొస్తున్నది!"

"మీరేమన్నా అనండి, నేను చాలా నిశ్చితాభిప్రాయాలు కలవాణ్ణి, ఒకంతట మార్చుకోను, ఇదీ శుభసూచకమేనని మీరెందుకనుకోరాదూ?"

"ఔనౌను! విజయదశమినాడు ఇద్దరు యుద్ధం చేస్తే తప్పక గెలుస్తారుట ఇద్దరిలో ఒకరు!"

"ఇద్దరూ చావకుండా!" మనస్సు విప్పినట్టు నవ్వేశాడు.

"మీరే గెలుస్తారు, పందెం!"

"మీకెలా తెలుసు? మీ వాలకంచూస్తే గుర్రప్పందాలు కాచిన వాళ్లలా కనబడటం లేదే?"

"ఉట్టినే, ఊహాతట్టే చెబుతున్నాను, మీ ధైర్యం మీపద్ధతి చూస్తే మీకు ఉద్యోగం వచ్చేసినట్టే తోస్తోంది నాకు."

"మనం అనుకున్నవన్నీ అయితే ఇంక ఛాన్సుకు అవకాశం లేదన్నమాట!"

"ఏమో అంత నిక్కచ్చిగానే నాలోచించలేదు, మనస్సుమాత్రం మీకు ఛాన్సు ష్యూరన్నట్టు హెచ్చరిస్తోంది!"

"నిక్కచ్చిగానే ఆలోచింతాం, మీరేమనుకోకుండా ఉంటే, —"

"అబ్బే, నే నెందుకేమనుకోవటం, మీ ఉద్యోగపు ఛాన్సు మీ రాలోచిస్తోంటే?"

"నా ఉద్యోగపు ఛాన్సుసుగూర్చి మీ ఆలోచనా పద్ధతిని కొంచెం తరిచి చూతాం."

"చెప్పండి."

"మీరిదివరలో చాలా ఇంటర్వ్యూలకు వెళ్లారు, ఔనా?" అని తల ఊపాను.

"వాటిలో చాలా కష్టనష్టాలకు గురిఅయ్యారు."

"ఉద్యోగానికి మీరు తగకనో, ఉద్యోగం మీకు తగకనో, అన్నీ తగిఉన్నా సమయం కలిసిరాకనో ఉద్యోగాలన్నీ తప్పిపోయాయి. దానితో మీకు విసుగూ, కసీ ఏర్పడ్డాయి."

మనిషిని నిలువునా చంపేస్తున్నాడనిపించింది.

"మీరెలా పోల్చారు?" అన్నాను.

"ప్రతి చిన్న విషయంలోను మీరు చూపే చిరాకు, వెంటనే దాన్ని కప్పిపుచ్చుకోవాలనే తపన మీ నిరాశానిస్పృహల నిట్టే పట్టేస్తున్నాయి."

"ఎక్స్‌క్యూజ్ మీ" సిగ్గుతో తలవంచుకున్నాను.

"మన్నించండి మాడమ్, మీ లోపాన్ని గుర్తుకు తెచ్చి మీ మనస్సు నొప్పించడంకాదు నా ఉద్దేశ్యం. మీ బాహ్య ప్రవర్తననుబట్టి మీ మానసిక స్థితిని స్టడీచేస్తున్నా నంతే. మీ అర్హత పదిమందీ గుర్తించాలనీ, మీ కృషికి మెప్పురావాలనీ మీరు తపించిపోతున్నారు. మీరు చేసిన ప్రయత్నాలన్నీ మీకు అననుకూలమై మిమ్మల్ని సినిక్కుగా తయారుచేసి మీ ఆత్మవిశ్వాసాన్ని విచ్ఛిన్నం చేశాయి."

"ఇంత నిశితంగా కేస్ స్టడీ చేస్తున్న మీతో పోటీకి నిలిచేందుకు నా క్వాలిఫికేషన్లు ఏం పనికొస్తాయి చెప్పండి!" నా అభినందనలో ఇన్ఫీరియారిటీ కాంప్లెక్సు దొర్లకుండా ఆపలేకపోయాను.

"ఇంకా అదే ధోరణిలో నడుస్తోంది మీ ఆలోచన. మీ అర్హతలు శక్తిసామర్థ్యాలు పనిలో చూపిస్తే ప్రపంచం మిమ్మల్ని కళ్లకద్దుకుంటుంది. ఆర్థికమయిన ఇబ్బందుల వల్ల అవకాశం వచ్చే వరకు ఆగలేక వేగిర పడుతున్నారంతే."

"నాకాళ్లమీద నేను నిలబడాలని కోరుకోవటం వేగిరపాటెలా అవుతుంది? పోటీవల్ల దేశ సంపద ఎంత వ్యర్థమౌతున్నదో ఆలోచించారా?"

"మీరు మీకాలం క్షణం వ్యర్థం చెయ్యకుండా కల్పించుకోదగ్గ వ్యాపకాలెన్నో ఉన్నాయి. ఈ పని మనకు తగనిది అని చెయ్యి ముడుచుకు కూచోవటమే మన మధ్యతరగతి కుటుంబాలు కొనితెచ్చి పెట్టుకుంటున్న అనర్థం. చేతినిండా పనిఉంటే అటు మీకు సత్కాలక్షేపము అవుతుంది. దేశానికి ఓపినంత సేవజేస్తున్నామన్న తృప్తి మీకుంటుంది. ఇంక లోకం మరమ్మత్తునుగూర్చి ఆలోచించే వ్యవధే మీకుఉండదు."

"అవకాశం దొరికితేగదా శక్తి వినియోగించి సేవ చేసేందుకు?"

"దొరికిన అవకాశాలు జారవిడుచుకోకపోతే పదివేలు."

"అవకాశాలు యాదృచ్ఛికంగాగానీ, అభిమానుల సహాయంవల్లగానీ దొరకవలసిందేకాని ప్రజాశక్తిని పద్ధతిప్రకారం వినియోగించుకో గలుగుతున్నదా ప్రభుత్వం?"

"ఒకరు చెయ్యలేక పోయారని తప్పు పట్టుతున్న పని చేతనైనప్పుడు చేసి చూపించడం శక్తికి నిదర్శనం!"

అలా అలా వాదించుకుంటూ చాలా పొద్దు మింగేశాం. ఆ ఆత్మ విశ్వాసం, ఆ కలుపుగోలుతనం, ఆ స్నేహశీలత చూచి నాకు తెలియకుండానే నాలో ఆయన మీద సదభిప్రాయం కలిగింది.

"పొద్దుపోయిందాకా మిమ్మల్ని విసిగించాను, నిద్రపొండి. మంచి మంచి కలలతో మీ చీకు చింత మరిచిపొండి. 'రేపునాదే?' అన్న సత్యం మననం చేసుకోండి. అన్నట్టు ఈ చలిలో ఇలా వణికిపోతూ ఉంటే నిద్దరెలా వస్తుంది? ఉండండి నా దగ్గర రగ్గు ఉంది కప్పుకుందురు గాని!" అమ్మను జ్ఞప్తికి తెస్తున్న ఆయన ఆప్యాయత నిజంగా నన్ను కనికట్టు కట్టేసింది!

"పర్వాలేదండీ, నాకాట్టే చలిగాలేదిక్కడ, మీ సహాయానికి కృతజ్ఞురాలిని. నాకోసం మీరు చలిలో బాధపడటం నేను సహించలేను" మాట మర్యాద నిలబెట్టుకున్నాను.

"నాకు ఉలెన్ మాకింటోషు ఉంది." పెట్టెలో నించి రగ్గుతీసి కప్పాడు పసివాణ్ణి జోకొట్టే గారడీ వాడిలా. అవసరం ఉండీ, అంత ఆప్యాయంగా ఇస్తున్న ఆ రగ్గు తిరస్కరించటం భావ్యంకాదని అది కప్పుకుని కృతజ్ఞత తెలియజేసి నిద్రాదేవి ఒళ్లో ఒరిగిపోయాను, భారం దేవుడిమీద పారేసి. తెల్లవారుగట్ల లేచిచూద్దును, కిందిసీట్లో కూరుకులేకుండా నన్ను కాపలాకాస్తున్నాడు! సుప్రభాతంతో పలకరించాను.

తెలుగుప్రాంతంనుంచి వచ్చిన వాళ్లం మేమిద్దరమే అవటంవల్ల మా పని త్వరగానే తెమిలింది. తన ఇంటర్వ్యూ పూర్తిచేసుకువచ్చి ఏమేమి ప్రశ్నలువేసిందీ చెప్పి ప్రోత్సాహం ఇచ్చి పంపించారు నన్ను. ఏవేవో సామాన్య ప్రశ్నలు చాలా అడిగారు వాళ్లను. ముఖ్యంగా నా ఆదర్శ పథకమేమిటో అడిగి తెలుసుకున్నారు. వాళ్లకు నచ్చినట్టే కనపడ్డది నా సమాధానం. నా శాయశక్తులా పనిచేసి విద్యుక్తధర్మం ప్రజానీకానికి ఉపయోగపడేట్టు, పై అధికారులకు తృప్తి కలిగించేట్టు, నెరవేరుస్తానని మాట ఇచ్చి సెలవు తీసుకు వచ్చేశాను. నా ఇంటర్వ్యూ సంగతి అడిగి తెలుసుకుని చాలా సంతోషించారాయన.

నాకుమటుకు మనస్సులో బెరుకుగానే ఉంది. ఆ సాయంత్రం కానాట్ ప్లేసులో పిచ్చాపాటీ మాట్లాడుకుంటున్నప్పుడు "ఎందుకమ్మాయ్, అలా అధైర్య పడతావు? తేలిగ్గా తీసుకో" అని ఓదార్చారు.

"ఏమోనండీ, ఇది నా ఆఖరి ప్రయత్నం. గంపెడాశతో వచ్చాను." చెమర్చిన కళ్లు ఒత్తుకున్నాను ముఖం పక్కకు తిప్పుకుని.

"గోడమీదిపిల్లి వాటంగా ఉండే ఈ ఇంటర్వ్యూలను నమ్ముకుని ఏం ప్రయోజనం?" నిట్టూర్చాను.

"మరేం భయంలేదు, దిగులు పడకు!"

"ఇంక దిగులు పడి చేసేదీలేదు" అన్నాను ఆయన ఇచ్చే భరోసా ఏమిటో అర్థంకాక.

"నా మాట నమ్మలేవా?" అన్నారు ఆప్యాయంగా.

"ఇంతగా నన్ను ప్రోత్సాహపరుస్తున్న మీ మాటల్లో నమ్మకంలేకకాదు. అయినా, నా అదృష్టం ఎలా ఉంటుందో మీరెలా నిర్ణయించగలరో తెలియక తికమక పడుతున్నాను."

"నీ కనుకూలంగా నా అవకాశం వదులుకున్నాను." అంత నిర్లిప్తంగా చెబుతున్న ఆయన ఋషితుల్యులుగా కనిపించారు నాకు!

"ఎంత మంచివారండీ! మీ త్యాగానికి ఏమనాలో తెలియక తబ్బిబ్బౌతున్నాను." అన్నా ఆయన చేతులు పట్టుకుని కృతజ్ఞత తొణికిసలాడే కళ్లతో!

"త్యాగమేం చెయ్యలేదులే, నిన్ను నా అసిస్టెంటుగా అడిగి వేయించుకున్నాను" చిరునవ్వు నవ్వారు నా కళ్లలో తను పాప చూసుకుంటూ!